

הגדר המפרידה. זהו הגבול המפריד בין החוף הפתוח, לבין אזור הרחצה הסגור. לאורך הגדר הרגילה הניחה החברה סלילי תיל, עד לתוך המים.

שרות למשלמים: שרות חשוב לבאי החוף הסגור: מלתחה לשמירת הבגדים. לתושבי בתיים, הנהגים מכניסה חפשיית, ניתן שרות זה תמורת תשלום מינימאלי.

כמו באירופה. מדרגות בית-הקפה ריבירה, המובילות אל החוף משוות לתמונה זו דמיון לתצלום על יד חוף אירופאי מפואר. זהו אחד מהשיגים שבעלי חברת חוף בתיים מתגאים בו ביותר, ובטוחים כי הקהל ינהר אליו על אף המחירים הגבוהים.

כמעט לכל תושב להגיע לחוף ולחזור לביתו תוך שעות ספורות. רחצה בים, אשר ברוב ארצות העולם דורשת נסיעות ארוכות והוצאות רבות, היא בארץ נחלת כל. הסביבה ותחום הגבולות, הכניסו את הים לחצר ביתו של כל אזרח. **חול ומים: לא מספיק.** לכאורה אין כל סיבה מדוע לא ימתח כל תושב קו ישר אל נקודת החוף הקרובה ביותר לביתו, ילך שמה להתרחץ. אולם לא די במעט חול ומים כחוליה, כדי ליהנות מן הים.

קודם כל דרוש בטחון לאלה שאינם שחינים, שלא יטרפו אותם הגלים; דרושים מצילים מומחים, כדי הצלה ותחנות הצלה. בחום הקיץ, באוויר המלווה, דרושים גם מים מתוקים לשתיה, דרושות מקלחות — ולא להאמין מרחוק, גם מסעדות ומקומות הארחה. חלק משרותים אלה סיפקו הרשויות המקומיות. מועצת

עמיים בשנה נערכה הנוילה הגדולה אל הים. בתורף מתמלאים הראדיות והנחלים — מהרי חברון והלבנון, ממורדות הכרמל ושכונות ירושלים — ונשפכים אל הים. מכל נקיק וצוק, ממעינות ומאפיקים יבשים, גואים המים בשפע פתאומי, מצטברות הטיפות הבודדות לזרמים, הזרמים לפלגים והפלגים לנחשולים וזעפים, הנחפזים אל הים הפתוח. השטפון השני מתקיים בתורשי הקיץ. כל שביל-עפר הומה אנושות מיוזעת, בגדר-רחצה ומגבת בידה, הנחפזת אל כבישי האספלט המובילים אל הים. על גבי עגלות וטרקטורים, במוניות, במכוניות פרטיות ובמכוניות משא, הם נשפכים כמעין מתגבר אל 188 קילומטר של חוף הים התיכון, וכתריסר מעיינות ואגמים, לטבול ברכיבות המרעננת.

בארץ כישראל אין כמעט אדם אחד החייב לוותר על ביקור בשפת הים: החוף הארוך, הארץ הצרה, מאפשרים

דוד בן-ארי, ראש מועצת בתיים, רואה בפיתוח החוף מפעל לאומי ומקומי ממדרגה ראשונה. העשוי לחזק את מעמדה של בתיים לדעתו, החווה (שנחתם על ידי קודמו) — פרט לאי-אלה שגיאות קלות — הוא טוב בהחלט ביסודו.

שכתי טבת הוא כתב, הארץ- שהיה הראשון שהקים את הזעקה נגד סגירת החוף. מעשה זה, שכמוהו לדעתו, כמכירת השטח לצמיתות שדי מתושבי האזור את החוף היחידי שנשאר לרשותם מאז איסור הרחצה בחוף תל-אביב.

דב בופמן הוא מנהל, חברת חוף בתיים. לגבי דיוו היה הרעש סביב החכרת החוף הגדולה חסרת-יסוד. חברתו אינה מארצת אדם לשלם עבור רחצה; קיים גם חוף פתוח על השכונה, בשכני אלה שאין כרצונם לשלם דמי כניסה.

